

Životopis - Lenka Anna Bernadetta Nezbedová

Lenka Anna Bernadetta Nezbedová se narodila 16. 4. 1962 v Šumperku Anně a Miroslavu Nezbedovým. Vyrůstala ve vesnici Štědrákova Lhota se svými rodiči, babičkou a strýcem.

Její maminka pracovala jako úřednice a tatínek jako referent péče o pracující na stavbách u podniku Pozemní stavby Šumperk.

Tatínek paní Lenky v jejím životě sehrál důležitou roli. Pan Nezbeda se narodil 21. 1. 1924 v Dolních Studénkách. V 18 letech za 2. světové války byl nuceně nasazen v nacistickém Německu. V městě Halle pracoval na překladišti v chemičce. Po hádce s nadřízeným ho odsoudili do koncentračního tábora a hrozil mu trest smrti za urážku německé rasy. Poté, co se to jeho šéf dozvěděl, obvinění stáhl a pan Miroslav se vrátil zpět do původní práce. Při náletech v roce 1945 se mu podařilo utéct a v dobytčích vozech se dostal až do Bludova. Potom probrodil řeku do Dolních Studének k rodině. Aby neohrozil své blízké, musel odejít. Přidal se k partyzánské skupině Jana Žižky. Po válce dostal vyznamenání od generála Svobody. V 50. letech chtěl emigrovat, ale byl chycen a strávil 2 a půl roku v Jáchymově, což ovlivnilo jeho budoucí život. Později se přes kamaráda seznámil se svou budoucí manželkou. Vzali se v roce 1960.

Paní Lenka prožila díky milujícím rodičům krásné a radostí plné dětství. Nejdříve navštěvovala základní školu ve Štědrákově Lhotě, poté pokračovala na druhém stupni v Rudě nad Moravou. Po ukončení povinné školní docházky byla přijata na gymnázium v Šumperku. Kvůli nepříliš pozitivnímu posudku se nedostala na vysněnou vysokou školu. Rok pracovala v cukrárně a nakonec nastoupila na Univerzitu Palackého v Olomouci, kde studovala český jazyk a hudební výchovu. V rámci pedagogické praxe vedla oddíl jiskřiček. Při slibu jisker si uvědomila, že to je proti jejímu přesvědčení a nechce vést dvojí život. Svůj čas začala věnovat katolické mládeži v Rudě nad Moravou. Spolu s rodiči pořádala pro děti různé akce. V roce 1985 se účastnila Národní pouti na Velehradě, kde byli i někteří věřící z Rudy, a část z nich byla legitimována, což znamená, že museli předložit občanský průkaz. STB si všimla, že právě v Rudě je spousta katolíků a na základě udání zjistili, že to je kvůli paní Lence. Následovaly výslechy jejích sousedů a známých. Potom paní Nezbedové poslali předvolávací dopisy. Ta si nebyla jistá, z jakého důvodu, a na radu známých je ignorovala a spálila. Později ji násilím přivedli k výslechu, kde se jí ptali například na její aktivity v Rudě. Poprvé v životě vědomě lhala, aby nikomu nezpůsobila problémy. Po pár hodinách ji vyhodili. Škole předali informace o jejích činnostech, ta jí přerušila státnice. Byla předvolána před kárnou komisí. I když to pro ni bylo těžké, situaci ustála a

otevřeně se ke své víře přiznala. Ze školy ji nevyhodili nejen díky dobrým profesorům a spolužákům, ale i díky tomu, že byla výborná studentka. Avšak kvůli již zmiňovaným problémům nemohla pracovat tam, kde chtěla. Nakonec nastoupila na tehdejší Lidovou školu umění v Šumperku, kde pracuje dodnes.

V listopadu roku 1989 se paní Lenka vydala do Říma na svatořečení Anežky České. Zprvu jí opakovaně zamítli žádost o účast na zájezdu. Když se to dozvěděla, rozhodla se vzít osud do svých rukou, a nakonec si povolení sama zajistila. V Itálii si všímala velkých rozdílů mezi kapitalistickým státem a komunistickým Československem. Poté co se vrátila zpět domů, začaly probíhat listopadové demonstrace. Na škole, kde pracovala, ustanovili Občanské fórum. Ona sama se již delší dobu přátelila s Juliem Vargou, místním disidentem, a pomáhala mu při jeho výstupech.

I přes překážky, které jí život nadělil, zůstala paní Lenka věrná své víře a v roce 1997 vstoupila do římsko-katolického sekulárního institutu Dílo blažené Zdislavy a působí jako jeptiška v civilu.

Velkým vzorem pro ni byl její tatínek, od kterého přebrala morální hodnoty. Byl to právě on a maminka, kdo ji přivedl k víře. Tatínkovým mottem bylo "Zlo se musí oplácet dobrem". Řídí se jím i naše pamětnice.

Paní Lenka se svým tatínkem Miroslavem